

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

16. ÚNORA 2020

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Pavel přijímal všechny,
kdo k němu přicházeli“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 15. ledna 2020,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Flavián
Libor Rösner
- strana 4 -

**100 let od úmrtí svatě
Hyacinty Marto**
- strana 5 -

Cesta k Bohu (5)
Sv. František Saleský
- strana 6 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (16)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 8 -

**Sepekov - jihočeská
Svatá Hora**
Petr Bobek
- strana 10 -

Matka
Evženie Ravasio (6)
- strana 12 -

100 let od úmrtí svatě Hyacinty Marto

O Skutcích apoštolů - „Pavel přijímal všechny, kdo k němu přicházeli“ (Sk 28,16.30-31)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 15. ledna 2020, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry! Dnes uzavřeme katecheze o Skutcích apoštolů poslední misijsní zastávkou sv. Pavla, kterou byl Řím (srov. Sk 28,14). Pavlova cesta, která splynula s cestou evangelia, dokazuje, že lidské trasy, pokud jsou prožívány ve víře, se mohou stát prostorem, jímž prochází Boží spása, prostřednictvím slova víry, které je v dějinách činným kvasem,

schopným proměňovat situace a otevírat stále nové cesty.

Příběh Skutků apoštolů se uzavírá Pavlovým příchodem do centra říše a bohatou setbou slova, nikoli Pavlovým mučednictvím. Závěr Lukášova vyprávění, soustředěného na cestu evangelia světem, obsahuje a shrnuje veškerý dynamismus Božího slova. Slova, které nelze zadržet v jeho běhu a jež si přeje sdílet spásu všem lidem.

V Římě se Pavel nejprve setkává se svými bratry v Kristu, kteří ho vítají a dodávají mu odvalu (srov. Sk 28,15) a jejichž vřelé pohostinství prozrazuje, nakolik Pavlov přijezd očekávali a toužili po něm. Poté mu je dovoleno, aby bydlel sám pod vojenským dohledem, tedy společně s vojákem, který ho hlídal. Byl v domácím vězení. Navzdory svému uvěznění se může

Pokračování na str. 9

Bojím se věčného zatracení, prožívám bázeň? Odpověď na tuto zásadní životní otázku se zdát být snadná: Ano, to je přece jasné, velice se bojím! – A přece: Svatý František Saleský nás učí, že ten, kdo má obrovský strach ze zatracení, postrádá především odevzdanost Bohu a pokoru před Bohem. (str. 6–7) Neříká však, že se nemáme obávat o svoji spásu, ale vede nás k tomu, abychom pozemským životem stále kráčeli mezi bázní a nadějí. Čili mezi strachem z Božího soudu, který otevírá nevyzpytatelnou propast, a nadějí v jeho milosrdenství, které je bez hranic. Člověk tedy musí žít v bázní před Božím soudem, aniž by ztratil odvahu, a musí se vzchopit při pohledu na jeho slitování, aniž by zlehkomyslněl. A srovnáme-li množství našich hříchů a nekonečnost Božího milosrdenství, které nám ve své lásce nabízí, musí nás to činit pokornými. Pravá pokora z nás nedělá otroky Boha, nýbrž vzbuzuje v nás důvěřivou lásku k němu.

Tak nás vede nejen svatý František Saleský, ale také všichni další světci a světky. Ačkoliv si vřdycky byli vědomi své hříšnosti, nikdy proto nepropadali zoufalství, protože věděli, že Bůh nejen spravedlivě trestá hříšníky, ale také miluje hříšníka a rád mu prokáže milosrdenství, když on lituje svých hříchů a snaží se milovat Boha, jak jen je nejvíce schopen. Svati jsou pro nás opravdovými vzory bezmezná a radostná dů-

Editorial

věry v Boha a pravé pokory před jeho velebností. V takové víře pak byli schopni i velkých činů, které vedly ke spáse mnohých. V tomto čísle Světla nám dnes o tom svědčí svatý Flavián (str. 4) a svatá Hyacinta Marto (str. 5).

Nejpokornější ze všech lidí však byla Panna Maria. Pokud by si někdo z lidí mohl nárokovat Boží přízeň, pak jistě Matka Božího Syna. A přesto Maria často mlčí a o všem rozvažuje ve svém srdci, aby – až přijde ten správný čas – vždy vykonala to, co je potřeba pro naplnění Božího plánu spásy. A je i Matkou bolesti, protože její jediný Syn byl odsouzen k smrti a ona stála pod jeho křížem a na jejím klíně spočinulo mrtvé tělo Syna Božího. (str. 8–9) A proč se tak stalo? Pro lidské, tedy i naše hříchy. A každý hřích je nejen bolestí Kristovou, ale rovněž nachází svoji ozvěnu v srdci jeho milující, soucitné Matky. Přijala, že ji Ježíš z kříže dal za Matku všem lidem, a stará se o nás, o naši spásu. I proto bývá nazývána zbožnými dušemi „Sladká naděje viníků“ – jak můžeme najít na jednom ze stropních výjevů poutního kostela v Sepekově. (str. 10–12) Utíkat se k ní o pomoc a skrývat se pod jejím ochranným pláštěm před nepřítelem lidských duší – ďáblem, je tedy jedním z nejlepších počinů, který můžeme vy-

konat pro to, abychom dobře žili mezi bázní před Božím soudem a nadějí na Boží milosrdenství, jež naplno vytrysklo na kříži z Kristova proboděného boku.

Konečně, je to sám nebeský Otec, který prostřednictvím matky Evženie Ravasio sděluje celému světu, že jeho největším štěstím je záchrana člověka, že chce každému člověku darovat věčnou blaženost. (str. 12–13) V principu jde o to, aby člověk pokorně přijal Otcovu nabídku a ve své pýše ji neodmítl. Jistě, někdy to není snadné, protože to vyžaduje i jistý sebezápor. Avšak vždy je třeba s pokorou a moudrostí uvážit, co je nejlepší pro dosažení věčné spásy. Zde se nelze vymlouvat na obtížnost sebeodevzdání Boží Prozřetelnosti. Neboť jak praví Sírachovec v dnešním prvním čtení: „Chceš-li ... je v tvé moci zůstat věrným ... Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít.“ Bůh jako milující Otec pak nikoho neopustí, protože je dokonale věrný ve své lásce ke svým dětem, je věrnější než kterákoliv lidská matka. A dopřává hojnost svých milostí k tomu, aby i člověk jemu zůstal věrný. Nehledě na to, že nám dal také svého Ducha Svätého, který zná hlubiny Otcova srdce a ví, co je nejlepší pro naše věčné dobro. Obraceme se tedy často také k němu, aby nás provedl bez úhony trnitou cestou ke spáse duše.

Daniel Dehner

Ježíšovo horské kázání ještě zdaleka není u konce. Je toho mnoho, co potřebuješ pochopit, aby *tvé světle mohlo opravdu svítit před lidmi*. Pán vidí hluboko do srdcí svých posluchačů, zná jejich předsudky, omyly a sklony, které mohou zkreslovat pravdu o radostné zvěsti. Nebuď si proto nikdy jistý, že máš ve všem zcela jasno. Nespolehej ani na první nadšení, které sice náhle vzplane, ale může ti dát nepřiměřený pocit sebeuspokojení. Obnov raději postoj pokory a otevřenosti a vrať se na horu blahoslavenství jako pozorný posluchač a učedník.

Nemáš sklon smýšlet jako ti, kteří se domnívají, že s Ježíšovým příchodem skončila doba starozákonní přísnosti, zákazů a přikázání a že není třeba nic víc než se oddávat radosti z Ježíšovy blízkosti? Ani v té nejbezprostřednější důvěrné společnosti Ježíšově bys neměl zapomínat, že je Synem nejvyššího Otce. Nepřišel, aby napravoval to, co Otec svěřil světu, nýbrž to, co lidé zkalili a zkomolili. Přišel, aby ti vložil původní a hluboký smysl Božího Zákona. Nesmíš se proto divit, že nadále hrozí každému, kdo by se opovážil svévolně v něm cokoli měnit, upravovat nebo rušit. Když Bůh dával lidem Zákon a Proroky, viděl do lidí dneška i zítřka stejně dobře jako do lidí oněch časů. Co stanovil, stanovil z lásky k člověku a stanovil to pro všechny časy. Můžeš se stejně dobře spolehnout na jeho moudrost a dobrotu jako na jeho spravedlnost. Ať si falešní učitelé říkají, co chtějí, *nepomine ani jediné písmeno, ani jediná čárka ze Zákona!*

Překvapuje tě tato náhlá Mistrova přítomnost a náročnost? Pochop, že tím nesleduje svůj rozmar, nýbrž jediné tvůj prospěch. Tvůj hřích Boha nejvíce uráží proto, že tím ubližuješ sám sobě i bližním. Boží zákon se ti může zdát nesnesitelný, pokud místo toho, abys sloužil Bohu *celým srdcem a celou svou duší*, budeš myslet jen na uspokojování svých sobeckých výhod a lícitovat, co se ještě musí a co už ne. Takovou formální spravedlnost příznačnou pro zákoníky a farizeje Pán rozhodně odmítá. Uvědom si, že Ježíš je přísný jen proto, že je milující a dobrotivý. Přijmi jeho ujištění, že Boží přikázání ti nebudou břemenem,

jestliže si dávaš pozor, aby hřích ani nezačal klíčit ve tvém srdci.

Ježíši velmi záleží na tom, aby se ani ve skrytu tvého srdce nenarušila tvá hluboká úcta k bližnímu. Jestliže hájí tak důrazně bytost a osobnost každého člověka, je to zřejmý výraz jeho úcty, jakou sám Bůh chová ke každému, tedy i k tobě. Nejde tu jen o vnější projevy, ale o základní vztah a postoj srdce.

Právě proto máš mít v úctě nejen život svého bližního, ale i jeho osobu a čest. Výrazem ponižující neúcty k bližnímu a jeho tělu by byla již sama skrytá nezřízená žádostivost. Z neúcty by pramenilo každé chování, které počítá s neupřímností a zneužívá důvěry. Krajním projevem neúcty by bylo porušení manželské věrnosti.

Máš-li výhrady nebo námitky, předlož je se vši upřímností božskému Mistrovi. Avšak spíše než o náročnosti Ježíšových požadavků začni s ním rozmlouvat o ušlechtilé kráse a vznešenosti záměru, který Bůh sleduje svými příkazy.

Ježíš zná dobře tvou lidskou slabost a tvé sklony. Ví, že *máš ve svých údech jiný zákon, který bojuje proti zákonu tvé myšli a činí tě zajatcem hříchu*⁽¹⁾. Neomezuje tě, nýbrž přichází ti na pomoc svým včasným varováním. K vítězství dobra nestačí citové zanicení, ale je nutná vytrvalá bdělost a úsilí. Nechceš-li, aby v tobě vzkročilo zlo, nesmíš mu poskytnout žádnou příležitost. Ježíšův nekompromisní požadavek, aby ses zbavil všeho, co tě pohoršuje, není návodem ke zmrzačení, ale má ti ukázat, s jakou rozhodností máš skoncovat jednu provzdu se vším, co tě přivádí nebo může přivést nejen do hříchu, ale i do pouhého pokušení. Zbavit se hříchu vyžaduje zbavit se i toho, co k němu třeba jen zpozvdálí vede. Počítej s tím, že pro tebe nebude lehké vzdát se některých zálib, návyků a potěšení. Ale odhodlej se k tomu v důvěře v Pánovo slovo! Ve vlastním zájmu zvaž, *co je pro tebe lepší*.

Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů, pouč mě, ať zachovávám tvůj zákon a chráním jej celým svým srdcem.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Řím 7,14; ⁽²⁾ Žalm 119,33–34

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 15,16–21

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. čtení – 1 Kor 2,6–10

Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale – jak stojí v Písmu – my zvěstujeme to, co „oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.

Evangelium – Mt 5,17–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane.

Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.

Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: »Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.« Ale já vám říkám: Každý, kdo

Dokončení na str. 7

Svatý Flavián

Hereze doprovázely pravou církevní nauku od nejstarších dob. Jedním z prvních a zároveň největších bludařů byl alexandrijský kněz Arius, upírající Kristu Pánu božství. Jiným věhlasným heretikem byl Eutyches, jenž Spasiteli naopak upíral lidství. Právě s tímto bludem se dostal do křížku světec, s nímž se seznámíme tentokrát – sv. Flavián.

Zjeho dětství či mládí nevíme vůbec nic, významnější zmínky o něm nacházíme až v roce 446, kdy byl zvolen konstantinopolským patriarchou, předtím se v análech mihl jen občas. V novém postavení ho potvrdil i císař Teodosius II. Podle zavedeného zvyku měl Flavián jako nově zvolený patriarcha poslat císaři posvěcené chleby, tzv. eulogie. Milerád tak učinil, jenže reakce z paláce ho překvapila. Ani ne tak reakce od císaře, jako od císařského ministra Chrysafia, jenž mu zaslal diplomatickou odpověď, že tento prastarý zvyk je již dávno překonán, namísto symbolických bochníků se mají panovníkovi posílat pecny ze zlata. Když na to Flavián nereagoval, Chrysafius, jenž měl na Teodosia obrovský vliv – ve skutečnosti to byl on, kdo zemi místo slabého vladaře řídil –, změnil tón a zlaté chleby vyžadoval od patriarchy více než důrazně. Ten mu odpověděl lakonicky:

„Zlato ani stříbro nemám, chrámové poklady mi nepatří, můžu je použít jedině na potřeby chrámu nebo pro chudé, ne jako dary boháčům.“

Chrysafius vzal tato slova osobně a zahořel k Flaviánovi „upřímnou“ nenávistí. Brzy se mu naskytla příležitost k odplatě. V té době začal v Konstantinopoli šířit Eutyches, představený jednoho z konstantinopolských klášterů a Chrysafiův kmotr, herezi monofyzitismu, jejíž podstatou byla teze, že Ježíš měl pouze božskou přirozenost.

Flavián se Eutycha pokoušel přivést na správnou cestu nejprve domlouváním, snažil se jej přesvědčit, že nebyl-li Kristus pravým člověkem, tak ani netrpěl, my jsme nebyli vykoupeni a nemáme ani přístup k Bohu. Snažil se mu vysvětlit, že nebylo-li vtělení, nebylo ani zmrtných-vstání, ba problematickou se stává celá nauka o Eucharistii jakožto Kristovu Tělu a Krvi. Marně.

Když nepomohl žádný argument a žádné odvolávání se na učení Církve svaté, svolal Flavián do Konstantinopole synodu, na níž 33 přítomných biskupů spolu s 24 opaty odsoudili Eutychovy názory jako mylné. Ho samotného vyzvali k odvolání jeho učení a k činům pokání. Eutyches se však odmítl podvolit, proto bylo jeho učení veřejně prohlášeno za heretické a on sám byl sesazen, ba dokonce vyobcován z Církve.

Oba – jak Flavián, tak Eutyches – se odvolali k papeži. Tím v té době byl sv. Lev I. Veliký, jenž dal jednoznačně za pravdu Flaviánovi. Spor tím ale ani zdaleka nebyl u konce, dostal se do své druhé fáze.

Do celé záležitosti se vložil Chrysafius, jenž usoudil, že nadešel čas pro pomstu. Vše možnými způsoby se mu podařilo získat na stranu svého kmotra nejen císařský pár, nýbrž i alexandrijského patriarchu Dioskura a několik egyptských biskupů. Poté přiměl Teodosia, aby na srpen roku 449 svolal do Efesu koncil. Flaviána, jenž se do Efesu v doprovodu papežských poselů dostavil rovněž, koncil vedený Dioskurem prohlásil za kacíře a následně i zbavil hodnosti.

Proti tomuto skandálnímu rozhodnutí se postavilo několik pravověrných biskupů včetně papežských poselů, avšak Chrysafiovi vojáci vtrhli do kostela a násilím přinutili protestující biskupy podepsat protokol. Papežští poslové se ukázali být mnohem odolnějšími protivníky: jednomu se podařilo uprchnout, druhý byl vsazen do vězení, protože odmítl připojit svůj podpis na onu listinu navzdory surovému bití.

Tomu nešel ani Flavián, jehož napadl sám předsedající koncilu Dioskuros. Povalil konstantinopolského patriarchu na zem, načež spolu s dalšími do něj hlava nehlava bušil a kopal a pak jej polomrtvého rovněž uvrhl do žaláře.

Hned nazítří pak byl zbědovaný konstantinopolský patriarcha Flavián poslán do vyhnanství do Lýdie, což je část dnešního Turecka. Jeho noha však na lýdijskou půdu nikdy nevstoupila, zemřel totiž ještě během plavby na následky onoho bezhlavého bití na závěr koncilu, který pochopitelně nikdy nebyl uznán jako právoplatný. Do dějin vešel jako koncil „*Latrocinium Ephesinum*“, tj. „*Lotrovský efeský koncil*“.

Po Flaviánově smrti se Teodosius konečně vzpamatoval a přestal jít na ruku Chrysafiovi. Zemřel rok nato, pronásledován výčitkami svědomí. Jeho nástupce, dosavadní velitel císařské stráže a tribun Marcianus, udělal spolu se svou chotí sv. Pulcherií (viz *Světlo* 36/2018) u dvora pořádek. Císařovnu Eudokii, která tak ráda naslouchala Chrysafiovi, vypudil do Jeruzaléma a nad někdejší nejvlivnějším dvořanem vyřkl rozsudek smrti, jenž byl záhy vykonán. Jedním z prvních rozhodnutí tohoto císařského páru bylo přenesení Flaviánových ostatků a jejich slavnostní uložení v chrámě sv. apoštolů v Konstantinopoli.

Papež Lev I. svolal v roce 451 koncil do Chalcedonu, který jednak dal za pravdu Flaviánovi, jednak exkomunikoval Eutycha i s Dioskurem. Četl se na něm slavný Lvův traktát o dvoji přirozenosti Ježíše Krista „*Tomus ad Flavianum*“, jímž byl odsouzen monofyzitismus. Navíc byl zemřelý konstantinopolský patriarcha uznán za mučedníka pro víru, což se de facto rovnalo svatořečení.

100 let od úmrtí svaté Hyacinty Marto

Hyacinta Marto patří ke třem dětem, kterým se v roce 1917 ve Fatimě zjevila Panna Maria, aby upozornila lidstvo na nutnost obrácení a pokání a zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci, aby lidé mohli dojít do nebe k Bohu. Těmto dětem, Hyacintě, Františkovi a Lucii, ukázala Matka Boží i peklo, aby jasně viděly veliký význam této nabídky z nebes, a svěřila jim tajemství, která se naplnila.

Hyacinta byla ze tří vizionářů nejmladší a narodila se 11. března 1910 ve vesnici Aljustrel nedaleko Fatimy. Pocházela z chudobné rodiny a jako její bratr František byla pastýřkou ovcí. Otec se jmenoval Manuel Pedro Marto a matka Olympia. Ke dvěma dětem z prvního manželství přibylo sedm dalších. Dvěma nejmladším se dostalo zvláštní milosti vidět Pannu Marii. Když bylo Hyacintě 6 let, tak se jí i bratru Františkovi a sestřenici Lucii zjevil Anděl míru. S hlavou skloněnou k zemi je naučil následující modlitbu: „*Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, kteří se Ti neklanějí, kteří v Tebe nedoufají a nemilují Tě.*“ V létě je znovu vyzval, aby se mnoho modlili, protože Ježíšovo a Mariino Srdce mají s nimi velké plány. Vyzval je, aby přinášeli oběti jako pokání za hříchy, které Boha urážejí, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Především měli pokorně přijímat utrpení na ně sesílaná. V polovině října je Anděl naučil známou modlitbu k oslavě Nejsvětější Trojice a pak jim podal Eucharistii, a to na Hyacintu hodně zapůsobilo. Pak následovalo šest mariánských zjevení od 13. května do 13. října 1917 na Cova da Iria, kam děti vodily na pastvu ovce.

Následující rok, v říjnu 1918, Hyacinta s bratrem Františkem onemocněli tzv. španělskou chřipkou. František nemocí podlehl, zatímco Hyacinta se uzdravila. Za dva roky opět vážně onemocněla a měla velké bolesti na prsou, dostala zápal pohrudnice. Než šla do nemocnice, navštívila ji opět Panna Maria a zeptala se jí, zda chce obrátit ještě víc hříšníků. Po souhlasné odpovědi se dozvěděla, že bude moci trpět v nemocnici v Lisabonu a utrpení má snášet za obrácení hříšníků,

na odčinění hříchů proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, na smír a za Svatého otce. Panna Maria jí také předpověděla, že za ní nepřijedou ani její rodiče a že tam zemře osamělá. Hyacinta prohlásila, že nemá strach, protože ví, kdo pro ni nakonec přijde a odvede ji do nebe. Lucii při posledním setkání také řekla: „*Modli se za mne, už tě nikdy (zde) neuvidím, ani nikoho z rodiny a umřu úplně sama.*“ Tak se i stalo. Zemřela 20. února 1920. Ještě jí nebylo ani 10 let. Její tělo i bratra Františka odpočívá ve fatimské bazilice. Mezi jejími posledními slovy zaznělo: „*Můj Ježíši, miluji Tě a z lásky k Tobě chci hodně trpět. Ježíši, teď můžeš obrátit mnoho hříšníků, protože tato oběť je moc veliká.*“

Sourozenci Martovi byli svatořečeni 13. května 2017 ve Fatimě papežem Františkem u příležitosti 100. výročí zjevení Matky Boží. Portugalský kardinál José Saraiva Martins k tomu řekl: „*Mariánské zjevení se zde stalo očividnou příležitostí ke svatořečení, avšak nemá co do činění se svatostí těchto dětí, ani nijak neovlivnilo rozhodnutí o jejich kanonizaci.*“ Kardinál Saraiva ve svém úřadě dohlížel na beatifikační proces sourozenců Martových, který svatý Jan Pavel II. završil beatifikací v roce 2000. Na slavnosti byla přítomná i jejich 93letá sestřenice Lucie, která zemřela 13. února 2005 v Coimbre.

Pak se kauza zastavila z důvodu všeobecného přesvědčení, že „*děti nemají schopnost praktikovat křesťanské ctnosti v heroickém stupni*“, což je zásadním předpokladem svatořečení. Byla sice známá úcta sourozenců Martových k Eucharistii a Matce Boží, avšak teprve událost, která se odehrála mezi zjeveními v roce 1917, přesvědčila vatikánskou kongregaci o jejich svatosti. Fatimský starosta a předseda zednářské lóže v Leiria, Artur Santos, před srpnovým zjevením děti unesl a zavřel je do vězení. Naléhal na ně, aby popřely, co viděly, a vyhrožoval jim hroznou smrtí ve vařicím oleji. Přitom sourozence dokonce oddělil od jejich sestřenice Lucie, na které prý už byl tento strašný čin

vykonán. Jaká byla odpověď obou dětí? „*Dělejte si, co chcete, nemůžeme lhát. Viděli jsme Ji,*“ odpověděly děti. „*Kolik dospělých by řeklo totéž?*“ zamýšlí se portugalský kardinál nad heroickou odpovědí, která jasně dokazuje osobní svatost sourozenců Martových, na níž spočívá jejich svatořečení.⁽¹⁾

Ve svých *Vzpomínkách* sestra Lucie takto popisuje svoji sestřenici Hyacintu: „*Po vidění pekla Hyacinta brala oběti za obrácení hříšníků tak vážně, že si nenechala ujít žádnou příležitost. Například: děti se zřekly svačiny ve prospěch druhých, oddálily napití, když se popálily kopřivami, s radostí říkaly: »Z lásky k Pánu Ježíši a za obrácení hříšníků.« Podobně když objevily, že provaz uvázaný kolem těla může způsobovat bolest, začaly ho později nosit. Hyacinta byla velmi živá a impulzivní.*

Velká byla její láska ke Svatému otci ve Vatikáně. Pokaždé, když nabízela Ježíšovi své oběti, přidávala „*a za Svatého otce*“. Na konci růžence se vždy pomodlila tři Zdrávasy za Svatého otce...

Když byly děti uvězněny, řekl František své sestře: „*Neplač, obětujme to Pánu Ježíši za hříšníky.*“ A s očima zvednutými

k nebi se modlil: „*Můj Ježíši, to je z lásky k tobě a za obrácení hříšníků.*“ Hyacinta k tomu připojila: „*A také za Svatého otce a jako zadostiučinění za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.*“⁽²⁾

Ježíš řekl: „*Amen, pravím vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejde- te do království nebeského.*“ (Mt 18,3) Hyacinta byla prostým dítětem, které tato slova naplňovalo doslovně. „*Quam bene vivas refert, non quam diu.* – Záleží na tom, jak dobře žiješ, nikoliv jak dlouho,“ řekl kdysi Seneca. Právě nedlouhý život Hyacinty na této zemi může být pro nás inspirací na cestě do Božího království.

-ojp-

Poznámky:

⁽¹⁾ Rádio Vatikán, 2017.

⁽²⁾ *Sestra Lucie Hovoří o Fatimě*. Secretariado dos Pastinhos, Fátima, Portugal, 1994.

Cesta k Bohu (5)

Pokora

Hle, jak podivuhodné! Ten, kdo v sebevědomé pýše spoléhá sám na sebe, se neodvažuje ničeho velkého. Kdo je však ve svých očích a před Bohem malý, ten má ve své duši velkou svatou odvahu, čím více si je vědom své neschopnosti.

Odkud se to vlastně bere, že duševní síly přibývá s vědomím lidské slabosti? Protože pokorný se nespolehá sám na sebe, nýbrž na všemohoucího Boha, který se projevuje velký v malém a silný ve slabém, a jehož milosrdenství slaví nádherná vítězství v naší bídě.

Svatý Pavel říká: „Mohu všechno v tom, který mě posiluje.“ Pokora jde ruku v ruce s odvahou. Pokora nás dělá pochybovačnými vůči sobě samým. Odvaha se posiluje v důvěře v Boha.

Jsou lidé, kteří si libují ve falešné pokoře, totiž v takové, která jim brání, aby viděli na sobě to dobré, co do nich Bůh vložil. To je špatné. Ono dobro, které jsme dostali od Boha, zasluhuje, aby bylo poznáno, uznáno a oceněno. Ty máš poznat sám sebe, nejenom svoji bídu, svoji ošklivost, nýbrž také svoje přednosti a hodnotu své duše! Ona je něčím tak drahým a ušlechtilým! Ona je přece povolána ke sjednocení s Bohem, který do ní ve své podivuhodné dobrotě k tomu vložil touhu a schopnost a daroval jí nejvyšší dobro a blaženost. Pokora, která nevyvolává odvahu, je určitě špatná. Poté, co řekne „neumím nic“, by měla okamžitě říci: „Není nic, co bych nezvládla s Boží silou.“

Abychom zde na zemi kráčeli jistě, musíme stále jít mezi bázní a nadějí. Mezi strachem z Božího soudu, který je nevyzpytatelnou propastí, a nadějí v jeho milosrdenství, které je bez hranic. Člověk se musí bát Božího soudu, aniž by ztratil odvahu, a musí se vzchopit při pohledu na jeho slitování, aniž by se stal lehkomyšl-

ným. Nic nás nemůže před milosrdným Bohem pokořovat více, než plnost jeho slitování a množství našich hříchů.

Kdo má obrovský strach ze ztracení, ten ukazuje, že mu nejenom chybí rozum, ale ještě více odevzdanost a pokora. Jistě se musí jako hříšník pokořovat a takřka svoji duši ztráct, ale jenom aby ji získal a zachoval. Pokora, které chybí důvěřivá láska, je špatná pokora. Pokora je šlechetná a velkorysá, to znamená, že nedělá nic pro to, aby sklídila pochvalu, ale neopomene také nic z toho, co by se mělo udělat, jenom aby se pochvala zabránilo.

Pokora nás dělá mírnými vůči dobrým stejně jako vůči hříšníkům. K těm prvním pro úctu a uznání, k těm druhým ze soucitu lásky. Pokora nám pomáhá nést trpělivě obtíže tím, že nás přesvědčuje, že toho zasluhujeme, a dává nám přijmout štěstí s plachou úctou, protože jsme si vědomi, že si toho nezasluhujeme.

Když tě oprávněně obviňují z nějaké chyby, skloň se v pokoře. Jestli je toto obvinění nepravdivé, pak se ospravedlnění neuznají, snášej to s lhostejností.

Nemluv nikdy slova pokory sám od sebe, nýbrž nechej myšlenku a slovo vejít do souzvuku, vnitřně rozjasněný upřímným a pokorným srdcem.

Pod slovem „pokora“ nechápu onen ceremoniál slov, okázalých gest, libání země, úklon a poklon, které jsou často prováděny bez čestného pocitu vlastní maličkosti a bez oprávněného ocenění bližních – v podstatě nejsou ničím než pouhým okázalým chováním slabých duchů, více zdáním pokory než pokorou samou.

Vysokým stupněm pokory však je, chováme-li se přátelsky a s láskou k těm lidem, k nimž cítíme odpor, a v jednání s nimi jsme skromní, mírní, klidní a trpěliví. Věř jenom, že pokora, kterou ostatní vůbec nepostřehnou, je o to cennější. Není to nic velkého, vyjádřit před Bohem svoji

vůli, zvláště když se to stane slovy a v domýšlivosti. Když to ale vezmeš vážně a dokážeš svoji svévoli opravdu zapřít, pak to znamená smířené srdce a projev odvahy. Mírnost a povolnost vůči bližním je něco vzácného. Je to svazek lásky a dokonalosti. Jsi blažený, jestli tomu rozumíš! Pak žiješ mezi svými bližními ve svaté radosti jako dítě a ukazuješ jim srdce plné míru, velkorysosti a obšťastňující radosti, takže ti pospíchají vstříc s otevřenou náručí. Neříkám, že bys měl lichotit, mazlit se a stále se smát, ale být mírný, laskavý, ohleduplný, zkrátka milovat své bližní srdečnou duchovní láskou. Tak se staneš pokorou svého srdce pro všechny vším. To stačí pro všechno a bez toho nestačí nic.

Bratrská láska

Kdo miluje své bližní svatou láskou, ten miluje „Boha v lidech“ nebo „lidi v Bohu“. Stejně jako je člověk věrným obrazem Boha, pak je také svatá láska člověka k člověku opravdovým obrazem nebeské lásky mezi člověkem a Bohem.

Láska k Bohu nebude na újmu ještě jiné lásky, jestliže tato obsahuje v sobě jenom povinnou úctu a správný rozměr vůči božské lásce.

Přátelská láska, která je založená na Bohu, má dvě zvláštní vlastnosti: Zaprvé, nikdy neumírá a nevadne, tak jako pramen nevysuší toho, kdo jej nechá vyvěrat. Zadruhé, ona bude buďto tělesnou blízkostí posilována, nebo oddělením zeslábné, protože Bůh, ve kterém spočívá, je přítomen všude.

Naproti tomu existují i taková přátelství, v nichž spočívá veškeré zalíbení na smyslových dojmech – smyslová, pouhá lehkomyšlná přátelství, která jsou spíše pošetilostmi. Tak slyšíme často některá děvčata nebo mladé lidi vůbec, jak říkají: „Ten a ten je výborný, skvělý člověk: tančí půvabně, rozumí každému žertu, vkusně se obléká, zpívá nádherně, je příjemný společník“, apod.

Světské přátelství přetéká medovými slovy, zamilovanými žertíky, lichocením a chválami na půvab, krásu a jiné smyslové přednosti. Sváté přátelství naproti tomu vede prostou a jednoduchou řeč. Chválí jenom to dobré a milosti Boží, které jsou podstatou jeho života.

Světské přátelství kalí úsudek, bojí se světla a miluje šero. Sváté přátelství má

ale jasný, nezkalený pohled. Nepotřebuje se skrývat, ale ukazuje se rádo před dobrými lidmi.

Dobří lidé pěstují ušlechtilá přátelství. Jak je krásné už na zemi milovat tak, jak se miluje v nebi, už tady si být navzájem tak drazí, jak to bude jednou v blažené věčnosti!

Jak je krásné, když se dvě, tři nebo více duší sobě podobají, svaté cíle si podávají ruce a z mnoha se stane jedno srdce a jedna duše! Jistě mohou takto šťastní právem zpívat: „Jak je dobré a milé, když bratři vnitřně spojení spolu bydlí!“

Vzácný balzám blaženosti vyvěrá z výměny srdcí a z důkazů lásky a přátelství vyzařuje svatost.

V lásce je něco božského. Všimněme si jenom nějakého zbožného člověka, jak podává ubohému kolemjdoucímu poutníku napít se vody! Málo dbá na zdání. Ale láska a milé přátelství, které skutek oživuje, je něčím tak nádherným, že se tato obyčejná voda promění ve vodu živou, ba dokonce v život věčný.

Nemáme mít pro bližního jenom sladká slova, ale celé srdce má být plné sladkosti. Nejvíce bychom měli dávat mléko

lásky svým blízkým doma a nejbližším sousedům. Je časté, že lidé, kteří vystupují na veřejnosti a na ulici jako andělé, doma jsou ale jako ďáblové. Někdy je možné člověka omluvit, když není vždycky radostný. Vždyť to není v naší moci. Ale není omluvitelné, když člověk není doborotivý, odpouštějící a přístupný. Protože toho jsme vždycky schopni. Potřebuje to pevné rozhodnutí, ovládat nálady.

Ovšem, souhlasím s tím, že málo mluvíš – za předpokladu, že to málo říkáš s půvabem a vlídností, zbavenými vši strohosti a nuceného počítání. Je skutečně podivuhodné, jak snadno se srdce získávají, když se jim dobrá věc představí mírným, milým způsobem.

Velmi důležitou věcí v lásce k bližním je snažení jejich chyb. Náš božský Spasitel nám ve své velké lásce dal v tom příklad. Nejenom, že miloval nás hříšníky od věčnosti do věčnosti, ale také své katany, kteří ho křižovali, kteří se na něm dopustili toho nejstrašnějšího, vraždy Boha, plné ďábelské zloby. Jeho srdce pociťovalo jenom myšlenky lásky vůči svým mučitelům. On jim odpouštěl a sbíral důkazy pro to, aby jim pomohl zajistit odpuš-

tění u svého nebeského Otce. V umírání nám dal dojemný příklad lásky.

Kdy dojdeme k tomu, abychom své bližní ze srdce přijímali? To je poslední a nejznamenitější poučka ve vědě svatosti: mírnost. Šťastný, kdo ji pochopil. Jak je neoprávněné, když si přejeme, aby ostatní byli k nám shovívaví, když nám připadají chyby bližních jako nesnesitelné?

„Nesudte, abyste nebyli souzeni,“ říká Spasitel našich duší.

Mám instinktivní odpor proti všemu hašteření a sporům mezi katolíky. Nic dobrého z toho nevzchází a jejich působením vzniká jenom stranicťví a rozkol. To se děje v dobách, kdy se lidé přiklání k rozporům a hanění, k udavačství a nelitostným rozsudkům, a tak podkopávají lásku.

Duše bližního je stromem poznání dobrého a zlého. Je zakázáno pod trestem se ho dotýkat, protože Bůh si sám vyhradil soud.

Rozsudky lidí jsou opovážlivé, protože nikdo nemá být soudcem druhého, neboť tak zasahuje do úřadu Pánova.

Jsou opovážlivé, protože hřích závisí hlavně na zlém úmyslu, který je nám utajený.

Jsou opovážlivé, protože každý má sám se sebou dost co dělat, aby se soudil, než aby se ještě zabýval proviněními svého bratra.

Svět je nespravedlivým soudcem: mírný a ohleduplný ke svým dětem, ale tvrdý a přísný vůči dětem Božím.

Když nemůžeme omlouvat hřích svého bratra, měli bychom alespoň hříšníka mírně soudit a nepředpokládat zlobu, ale nevědomost a lidskou slabost, která nezaslужuje naše opovržení, ale náš soucit.

Uvědom si, že ti, kteří nepadli, za to vděčí jenom milosti Boží, a vyzvedej to dobro, které bys mohl vidět také v padlém člověku, kdybys všechno věděl. Láska, mírnost a zase láska!

Ozdob všechno své konání a všechen svůj společenský styk upřímností, mírností, radostí, podle rady apoštola: „Radujte se bez ustání v Pánu, říkám opět, radujte se. Vaše mírnost ať je známa všem lidem.“

(Pokračování)

Z Dienst am Glauben 1/2017

(překlad do němčiny Otto Karrer)

Český překlad -mp- (Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkoví, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Nezcižolíš!« Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcižolil ve svém srdci.

Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo

do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla.

Také bylo řečeno: »Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.« Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou – mimo případ smilstva – uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: »Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.« Ale já vám říkám: Vůbec nepřisahaňte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisahaňte, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým.

Ale vaše řeč ať je: ano, ano – ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.“

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (16)

61. MARIA NA CESTĚ BOLESTI

Na křížové cestě křesťanská tradice a zbožnost připomínají setkání Ježíše s jeho zbožnou Matkou. Uprostřed moře bolesti Ježíšovi nemohla chybět mateřská a soucitná láska jeho laskavé Matky.

Bolest je přítomná v životě všech v tisících odlišných forem. Život člověka je cesta posetá kříži. Přicházíme s bolestí do tohoto světa a procházíme tímto světem, zanechávající za sebou brázdu utrpení. A mezi narozením a úmrtím probíhá náš život, o kterém svatý Augustin říká, že je „živou smrtí“ (*mors vitalis*).

Jako nám náš život dává den a noc, tak naše existence prochází světlem a tmou. Bolest se představuje v tisících nejrůznějších forem. Vyčerpávají nás bolesti fyzické a morální. Někdy je vidíme přicházet. Jiné se představují náhle; někdy bolest přijde neočekávaně a násilně, ve formě náhody nebo v drsných a složitých souvislostech; jindy přichází a ničí klid domácnosti či komunity nebo svrhne na zem tisíce iluzí a projektů. Je přítomná ve všech dětech a starších a také v mládeži. Nikdo neunikne tomu, nést břemeno s tíhou své existence. Každý máme svoji cestu bolesti. Potřebujeme na ni láskyplné a laskavé setkání s Matkou.

Stejná bolest vytváří rozličné dojmy. Pro některé je bolest probuzením, které mění kurz a přeměňuje existenci v racionálnější život, nebo dokonce vášnivě probouzí k životu evangelní lásku. Pro druhé se bolest stává znečitlivující a zavinutou ve strašlivých záhadách pochybností, vedoucích k odcizení od Boha a možná k rozhodnému odmítnutí víry v Boha jako přímého autora jeho zla. A proto nastává

chaos, děsivé tajemství, úzkost, prázdnota a smrt.

Kristus přinesl spásu svou bolestí a Maria je mateřskou tvář Boha. Kristus pronikl do tohoto strašného utrpení a stal se solidárním tím, že vykoupil všechny bolesti. Proto si každá bolest zaslouží hluboký respekt. Také ta bezbožníků. Ve své bolesti Kristus oznamuje spásu všech. Maria doprovází Krista ve svých bolestech. Ona nám zvěstuje mateřskou tvář a milosrdenství Boha. Bolest v Kristu má svůj smysl. Není to nic absurdně uzavřeného. Pokud ano, Bůh by nedovolil, aby jeho milovaný Syn zemřel na kříži a jeho blahoslavená Matka tolik trpěla.

Žijme bolest stejně tak spravedlivých a neviných, jakož i hříšníků, s hlubokým respektem. Bojujme proti veškeré bolesti, naplnění láskou a očekávající toho, kdo trpí. A naučme se žít bolest v náručí Boha a v Mariině útočišti.

62. MARIA SE DAROVALA JEŽÍŠI JAKO DUCHOVNÍ MATKA

„Když tedy Ježíš uviděl matku, a jak vedle ní stojí učedník, kterého miloval, říká matce: »Ženo, hle tvůj syn.« Potom říká učedníkovi: »Hle, tvá matka.« Od té chvíle ji ten učedník přijal k sobě.“ (Lk 19,26–27)

Z tohoto trůnu bolesti a milosti, kterým je kříž, nám Ježíš dal svou Matku jako nejcennější dar po vlastním životě obětujícího se Pána.

Kristova závěť: dar jeho Matky. Ježíš – tak to vždy viděla tradice Církve – prohlašuje a zanechává jako svou poslední vůli své závěti to, že Maria bude matkou Jana, milovaného učedníka, ve kterém vždy viděl symbol všeho lidu. Ježíš z trůnu svého kříže svěruje svou Matku všem vykoupeným, aby mohla mateřsky pečovat o všechny, kteří jsou nazýváni Božími dětmi.

Mariino „ano“ zahrnuje: souhlas se vtělením, její mateřskou péči poskytovanou po celý Ježíšův život a zvláště spoluúčast na kříži svého Syna, nabízejícího obětí spásy lidí na oltáři kříže. Avšak toto „ano“ pro vtělení, v mateřské péči soukromého života a odevzdání se matek a mučedníků spolu s křížem svého Syna musí

pokračovat – na základě rozhodnutí Krista – v milosrdné a mateřské Mariině péči nejprve o děti rodící se Církve a pak pokračující z nebe v milující a mateřské péči o všechny vykoupené.

Uvítání Marie jako Matky. Jan ji přijal do svého domu. My všichni lidé, z usnesení závěti, přijímáme Marii za svou Matku. Učedník, poslušný Ježíšovi, přijímá Marii, miluje ji a má ji za skutečnou duchovní matku po celý svůj život.

„Hle, tvá matka,“ řekl Ježíš Janovi a jeho prostřednictvím všem lidem. Děkujeme Ježíši za tento obrovský dar Panny Marie. Děkujeme Marii za takovou péči. Milujeme ji, jak jen můžeme, vlastně jak nejvíce dokážeme, což je docela málo k její cti. A přijmeme ji s věrnou láskou do našeho domu, do naší společnosti, do našeho srdce. Zde je naše Matka!

63. MARIINA VÍRA V KALVARSKÉ NOCI

Jaká je ta noc a komu slouží? Svatý Jan z Kříže mluví o „noci“, když Bůh staví duši do takových nesází a utrpení, že ani ta nejsvětější by se toho neodvážila, ani pro lásku Boží.

Jestliže Bůh uvádí duše do tak bolestných zážitků, které jsou opravdové „noci“, a dělá to proto, aby je očistil od hříšných smyslových pout a posílil je a utvrdil ve všech ctnostech, můžeme pak říci, že Maria se nemusela očistit od všeho hříšného, ale byla vložena do nejtěmnější noci ducha, aby potvrdila všechny ctnosti v nejvyšší míře, zejména teologální ctnosti víry, naděje a lásky.

Mariina noc. Barbarství onoho odpodně, rouhání, nejdopornější urážky, bezohledná krutost utrpení a kříže, obět pokorného beránka, který prošel světem, konaje dobro, to všechno je jako ozvěna v srdci Matky, jež je na druhou stranu tak jemné a citlivé.

Posvátný text říká, že v tomto scénáři všech strašlivých hrůz se nacházela Svatá Matka u paty kříže svého Syna:

- tento Syn, který procházel světem a konal dobro, byl odsouzen jako zločinec, rouhající se, zlořečený a nenáviděný všemi;

ORELSKÁ POUŤ NA SVATOU HORU 23. května 2020

Program: 10.00 hod. – poutní procesí od kostela sv. Jakuba, nám. TGM v centru Příbrami • 11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře • 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech, svátostné požehnání v bazilice. Srdečně Vás zve Orelská župa Svatováclavská.
Kontakt: zupa.svatovaclavska@orel.cz.

- tento Syn, prorokovaný Spasitel, Stvořitel nekonečného království, se ukazuje se všemi znaky snů a selhání, protože tvůrce tohoto království byl zničen silou úderů;

- tento Syn, který byl prorokován jako Syn Nejvyššího, byl zde na Kalvárii srovnáván s Barabášem a započítán mezi zločince bez jakékoliv cti.

Naše noc a Maria. Pokud žijeme v moři utrpení, pokud se našim milovaným přihodilo něco zlého, pokud nás rozdrť pomluva nebo osamělost, pokud trpíme těžkým životním vysílením, obraťme se k Panně Marii na Kalvárii. Ona byla pevná u paty kříže a poznala bolest... Ona nám pomůže žít v klidu a pokoji onu strašlivou noc bolesti. Ona je mocnou a milosrdnou Matkou. Obraťme se k ní.

64. PIETA

Hříchy způsobují Ježíši a Marii bolest. Jaká to scéna – mrtvý Ježíš v náručí své Matky! Jak zacházeli lidé s nejkrásnějším Synem člověka! Všimněme si, jak předávají svaté tělo Syna jeho svaté Matce. On je zraněný!..., plný krevních sraženin!..., bez podoby člověka!..., zavržený lidmi!...

Kristus trpěl bolestí za lidi všech stáletí a vzal na sebe zlo hříchů všeho lid-

stva. Nemáme citlivost ani čistotu srdce, abychom rozeznali, odkud přišlo Mariino utrpení. Liturgie vložila do Mariiných úst tato slova:

Podívejte se a vizte, jestli je bolest jako bolest moje!

Velká jako moře je moje bolest!

Umělci tuto scénu pojmenovanou „Pieta“ proměnili v krásné obrazy a sousoší. Jsou to oni, umělci, básníci a mystici, ti,

kterí dokážou nejlépe zachytit hořkost a nejhlubší bolest, která Marii pronikala, když pozorovala svého mrtvého milovaného Syna ve svém klíně.

Bitva proti hříchu. Podívejme se na Kristovu smrt, dílo hříchu, a bojujme bez přestání proti svým hříchům a hříchům všech ostatních lidí. Veškerý hřích je Kristovou bolestí, která má svou ozvěnu v srdci jeho zbožné, soucitné Matky. Pozorujme Krista v Mariině náručí a pochopíme nekonečnou lásku Otce, který se nám vydal ve svém Synu jako prominutí našich hříchů a záchrana před naším odsouzením. Podívejme se, jak Syn vytvořil dílo největší lásky v darování sama sebe pro nás nejenom tiše jako v Betlémě, ale v tajemné a nevymahatelné lásce kříže. Maria je spojena s Kristovou obětí *utrpením a souhlasem* s obětováním svého Syna jako Svaté oběti a nevinného beránka.

Nevyčerpejme se pozorováním Svaté Panny Marie u jedinečné scény „Piety“. Ona trpěla ve své duši smrtí Syna a duchovní smrtí mnoha dalších synů.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto: Cien rostros de María para la contemplación. San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

O Skutcích apoštolů – „Pavel přijímal všechny, kdo k němu přicházeli“

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

setkat s židovskými předáky, kterým vysvětluje, proč byl donucen odvolat se k císaři, a promlouvá k nim o Božím království. Snaží se je přesvědčit o Ježíši jako Mesiáši, přičemž vychází z Pisma a ukazuje na spojitost mezi novostí Krista a nadějí Izraele (srov. Sk 28,20). Pavel se hluboce ztotožňuje s židovstvím a v evangeliu, které hlásá, tedy ve zprávě o Kristově smrti a zmrtvýchvstání, spatřuje naplnění příslibu daného vyvolenému lidu.

Po tomto prvním neformálním setkání, při kterém římstí Židé projeví poměrnou vstřícnost, následovalo další, úřednější, během něhož jim Pavel celý jeden den hlásal Boží království a snažil se své posluchače přivést k víře v Ježíše, počínaje „Mojžíšovým Zákonem a Proroky“ (srov. Sk 28,23). Jelikož se všichni nedali pře-

svědčit, postěžoval si Pavel na zatvrzelost srdce, která Boží lid přivede k odsouzení (srov. Iz 6,9–10), a zaníceně velebil spásu národů, které projevují vnitřní vřavost vůči Bohu a dokážou naslouchat Slovu z evangelia života (srov. Sk 28,28).

Na tomto místě Lukáš završuje své dílo a neukazuje nám Pavlovu smrt, nýbrž hybnost jeho kázání nespoutaného Božího Slova (srov. 2 Tim 2,9). Pavel se nemůže svobodně pohybovat, ale může svobodně mluvit, protože Slovo nebylo spoutáno a dává se naplno rozsévat z apoštolových rukou. Pavel tak činí „zcela otevřeně a bez překážek“ (Sk 28,31), v bytě, kde přijímá všechny, kteří si chtějí vyslechnout hlásání o Božím království a poznat Krista. Tento dům otevřený všem hledajícím srdcím je obrazem církve, která i v řetě-

zech, za pronásledování a nepochopení neochabuje v mateřském přijetí každého muže i ženy, aby jim hlásala Otcovu lásku, která se zviditelnila v Ježíši.

Drazí bratři a sestry, na konci tohoto putování, které jsme společně prožili ve stopách evangelia běžícího světem, prosíme Ducha, aby v nás obnovil povolání k odvážnému a radostnému hlásání evangelia. Kéž uschopní také nás, jako Pavla, abychom své domovy prosytili evangeliem a učinili z nich bratrská večeřadla, kde můžeme přijímat živého Krista, „přicházejícího v každém člověku a v každém čase“. (*Preface 2. adventní*)

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

Sepekov - jihočeská Svatá Hora

Co se týče poutních míst, v jižních Čechách drží pomyslný prapor především Klokoty nebo Římov. Měli bychom ale podobně smýšlet i o zdánlivě nenápadném městyse Sepekov, o tamním kostele Jména Panny Marie. Architektonický rukopis jasně ukazuje na baroko, přičemž díky ambicím je kostel podobný těm ve zmiňovaných Klokotech nebo na příbramské Svaté Hoře. Podle ní také místo dostalo přezdívku.

Obec

Městys Sepekov hledíme v severní části jižních Čech. Leží zhruba dvacet kilometrů od Tábora, přičemž už patří do píseckého okresu. První zaznamenaná informace odkazuje na rok 1194 (ač zapsaná až v roce 1243) a není tedy divu, že se obec řadí mezi nejstarší v regionu. Mohly v lese Chlum navíc vypovídají o daleko starším osídlení, a to z doby bronzové a železné.

Ve zmíněném roce se událo, že místo zdědil syn Vítka I. z Prčice, Vitek II. starší, mimo jiné zakladatel Českého Krumlova. Dalšími majiteli pak byli například pražský biskup Tobiáš z Bechyně, později Rožmberkové nebo Šternberkové.

Dnes obec zahrnuje zhruba 1 300 obyvatel. Na první pohled ji tedy můžeme zařadit mezi významná poutní místa vybudovaná na skromném místě.

Zakladatel

Vznik poutního kostela Jména Panny Marie v Sepekově souvisí s klášterem ve tři kilometry vzdáleném Milevsku, respektive s jeho spoluzakladatelem a prvním opatem Jarlochem. Kromě toho, že je hlavní postavou legendy o počátcích poutního místa, byl také významným kroniká-

řem, jehož *Letopis* je považován za nástupce *Kosmovy kroniky*.

Jeho rodištěm bylo v roce 1165 německé Porýní, do českých zemí zřejmě přišel kolem roku 1177, kdy se v Želivském klášteře stal členem řádu premonstrátů. Jeho předpokládané úmrtí se datuje na rok 1228 do Milevska.

K premonstrátskému klášteru v Milevsku ještě dodejme, že vznikl roku 1184 a příchod prvních řeholníků se datuje na rok 1187. Jedná se o nejstarší jihočeský klášter a stavebně se v něm prolínají slohy románský, gotický a barokní.

Obraz a socha

Zpátky ale k Sepekovu a opatu Jarlochovi. Zmiňovaná legenda vypráví o tom, že muž, později blahoslavený, je zakladatelem zdejší mariánské úcty. Do okolí obce se chodil modlit a jednoho dne se mu měla zjevit Panna Maria. Vyslovila přání mít na místě kapličku, která by ji oslavovala.

Ta byla také postavena. Do stavby byla umístěna socha Bohorodičky. Jarlochovi ji věnoval sázavský opat Božetěch, on sám pak namaloval obraz, který zachycoval mariánské zjevení.

Není přesně známo, ve kterém roce k výstavbě došlo. Víme však, že nedaleko od kapličky, okolo roku 1321, pražský bis-

kup Jan IV. z Dražic nechal postavit ještě kostel svatého Mikuláše. Další dějinné údaje nás pak vedou přes 13. a 14. století, kdy místo pravděpodobně zaznamenovalo veliký rozkvět.

Lze to pochopit i z údajů o milevském klášteře, který poutní místo spravoval. Zmíněná století a k tomu počátek 15. století jej zastihly jako jedno z nejbohatších.

Jenže přišlo období husitských válek, během nichž byl klášter dobyt a vypálen. Až roku 1437 se sem řádovi bratři vrátili a setrvali zde do roku 1543. Tehdy už několik let Milevsko vlastnil rod Švamberků, který se hlásil k protestantům. Stejně tak i další majitelé, Hodějovští, kteří měli ke katolické církvi ještě horší vztah.

A ten se dotkl i Sepekova. Katolické kněze vystřídali evangeličti a jeden z nich jménem Trojan se nijak netajil tím, že místní mariánské úctě rozhodně nakloněn není. Například zařídil, že socha, kterou věřící i poutníci uctívali, byla rozštípana. Podobný osud měl pravděpodobně potkat i obraz Panny Marie Sepekovské, údajně však byl ukryt pod podlahou ve výklenku kaple.

Kaple a kostel

Doba pobělohorská, respektive rok 1623 znamenal pro poutní místo nadechnutí k životu. Milevský klášter včetně Sepekova přešel zpět pod správu premonstrátů.

V té době v obci stále fungoval kostel i kaplička, která však byla ve špatném stavu. Bylo nutné přistoupit k radikální rekonstrukci, došlo k ní roku 1654. Řídil ji administrátor z Milevska Mikuláš Plucer a později Ondřej Keller, správce milevského statku.

Byla například přistavěna sakristie, chrámový prostor zase dostal nové zastřešení. Přibyl také nový oltář. Kaple byla pravděpodobně vysvěcena 8. září 1658.

Rozšíření věhlasu Sepekova jako poutního místa už nic nebránilo, napomohla tomu také doba. Není tajemstvím, že po Bílé Hoře, respektive po skončení celé třicetileté války, poutnictví zažívalo rozmach.

Uzdravení

Poutní místo proslavila ještě jedna událost. Týkala se rodiny pocházející z Uher, ve které žil slepý chlapec. Jeho rodičům se několik nocí měl zdát sen, kde se jim zjevila Panna Maria. O radu požádali

dominikány z blízkého kláštera, kde jim bylo ukázáno několik zpodobení Panny Marie, jak byla vyobrazena na různých poutních místech.

Podoba Bohorodičky ze snu se nakonec shodovala s Pannou Marií Sepekovskou. K ní se rodina vypravila. Když byla těsně u cíle své cesty a před obcí odpočívala, chlapec k údivu najednou vykřikl, že vidí kostelíček.

Na připomínku této události byla na místě nazvaného Na Pokloništi postavena malá kaplička. V ní našel místo další z obrazů Sepekovské Panny Marie.

Uzdravení našli v Sepekově i další lidé. Například P. Siard Nosecký, o jehož vděčnosti vyjádřeně vymalováním stropu kostela rozsáhlou freskou bude ještě řeč.

Nový kostel

Netrvalo dlouho a kaple velkému množství poutníků nedostačovala. Na jejím místě se začalo se stavbou většího kostela, zasvěceného Jménu Panny Marie.

Základní kámen položil roku 1730 P. Marian Hermann. Tento hlavní iniciátor stavby působil jako opat strahovský a milevský.

Architektem byl s největší pravděpodobností slavný Tomáš Haffenecker. Nicméně jedná se pouze o domněnku, neboť se nezachoval žádný dokument, který by to potvrdil. Mluvílo se také o Kiliánu Ignáci Dientzenhoferovi. Ten připadal v úvahu proto, že nedaleko od Sepekova, v Opařanech, byl ve stejné době postaven jím navržený kostel svatého Františka Xaverského.

Slavnost svěcení nového sepekovského kostela v roce 1733 byla velkolepá a trvala několik dnů. Světícím biskupem byl Jan Rudolf Špork. Přítomny byly i další významné církevní osobnosti a šlechta.

Po příjezdu hlavních postav slavnost zahájila modlitba v latině, na ni druhý den, 26. září, navázalo velké procesí. Do Sepekova vyšlo z milevského kláštera a po jeho příchodu začala pobožnost.

Velkou událostí bylo přenesení milostného obrazu. Ten na dobu stavby našel útočiště ve farním kostele sv. Mikuláše. Přenesli ho v průvodu čtyři premonstráti.

Slavnostní obřady probíhaly ještě další dva dny. Například se uvádí, že během nich svátost bířmování přijalo na 3 000 věřících.

Samotné svěcení kostela se uskutečnilo 27. září.

Ambity a reformy

Tím práce ale nekončily. Roku 1738 poutní místo doplnila farní budova. Zde našli domov dva kněží, potřební pro množství přichozících.

O mimořádném obohacení pak můžeme mluvit od roku 1760. Tehdy započala sedmiletá stavba ambity, které obehaly poutní kostel. Iniciátory jejich výstavby byli strahovští opati Gabriel Kašpar a Michael Daller.

Součástí ambity jsou také kaple umístěné do každého rohu.

S pracemi na ambitech se mělo začít 12. května 1760. Základní kámen je umístěn pod kaplí sv. Linhartu. Nicméně jako první byla postavena kaple sv. Jana Nepomuckého. Následovala kaple sv. Augustina, ve které se sloužily bohoslužby.

Poté přibýly ještě kaple sv. Norberta a jako poslední ta již zmíněná, zasvěcená svatému poustevníkovi.

Všechny kaple mají oltář vždy umístěný v apsidovém výklenku.

Od dostavění ambity však neuplynulo ani dvacet let, kdy Sepekov píše další dějiny. Jako většinu poutních míst, i toto ovlivnily reformy vydané císařem Josefem II. Roku 1786 vladařův dekret zrušil klášter v Milevsku. Sepekov se stal lokálií a teprve roku 1858 byl povýšen na farnost.

Císařské reformy ho také učinily jediným kostelem v obci, protože kostel sv. Mikuláše byl uzavřen jako nadbytečný. Jen pro doplnění: roku 1788 jej čekala veřejná dražba, o rok později zase přestavba na obytný dům. A v roce 1912 vyhořel, a tehdy zbyly pouze zdi.

Čtyři stropní výjevy s Bohorodičkou

Jak bylo již řečeno, poutní místo Sepekov je vystavěno ve slohu vrcholného baroka. Pokud autorství skutečně můžeme připisovat architektu Haffeneckerovi, patří v jeho portfoliu k nejvýznamnějším.

Hlavní loď kostela má půdorys hloubkového oválu. Jeho celková délka dosahuje 22,5 metru. A co se týče výzdoby, poutníka zaujme několika skvosty.

Nejprve zmiňme působivou stropní fresku. Pochází z roku 1732 z dílny malíře P. Siarda Noseckého. Ten působil jako podpřevor milevský, a jak bylo vzpomínáno, jeho podíl na výzdobě nebyl náhodný.

Těžká nemoc ho přivedla k prosbám k Panně Marii, po kterých se měl uzdravit. A z vděčnosti vymaloval strop, přičemž si nechal zaplatit pouze barvy. Ve svém díle ztvárňuje čtyři scény, jejichž hlavní postavou je pochopitelně Bohorodička. Výjevy, které jakoby splývaly do jednoho, jsou pro snazší rozšifrování vždy doplněny nápisem držným anděly.

V první scéně, myšleno nejbližší presbytáři, se setkáváme s nápisem z latiny přeloženým jako „Otevřená brána nebes“. Brána se otevírá lidem, aby se podívali na Královnu světa.

Další výjev vystihuje Pannu Marii jako „Zářivou hvězdu mořskou“ a „Přístav trosečníků“, jak se – opět v latině – sděluje nápisem následujícím. Bohorodička je zde v „roli“ hvězdy mezi tmavými mračny, ke které vzhlíží posádka lodi na rozbořeném moři a tonoucí mořeplavci.

„Dulcis spes reorum.“ Tento nápis charakterizuje Matku Boží jako „Sladkou naději viníků“ a je součástí výjevu dalšího. Na vysokém podstavci sedí bůh Neptun, jemuž sekundují v okovech připoutaní zajatci hlídání tureckou stráží. Scéně nechybí šibenice, ale ani znázornění propuštěných trestanců.

V poslední části rozsáhlé fresky, nejbližší varhanám, zase vidíme kněze se Svátostí oltářní v rukách, který kráčí ke skupině věřících. Mezi nimi jsou umírající. Na tomto výjevu je vyobrazena i věž zdejšího kostela a také anděl, který nese lék. Nápis pak dotvrzuje další poslání Panny Marie: „Salus infirmorum“ neboli „Uzdravení nemocných“.

Oltář a obraz

Okolo poutníka v Sepekově jistě neupoutá pouze strop. Velmi významný je také oltář, zahrnující i přes metr vysoký a 30 centimetrů široký milostný obraz Panny Marie Sepekovské. Doba jeho vzniku patrně sahá na přelom 15. a 16. století.

Znázorňuje Pannu Marii Nanebevzatou, stojící na srpku měsíce. V náručí drží

malého Ježíše, dva andělé jí na hlavu nasazují korunu.

Není bez zajímavosti, že obraz byl několikrát přemalován. Alespoň to odhalilo detailní zkoumání v letech 2016–2017. Podoba se měla měnit především v roce 1867 při restaurování, tehdy měly být přemalovány obličej Panny Marie i pozadí díla.

Dominantní barvou oltáře je zlatá. Ta pokrývá i sochy, které jsou jeho součástí – českých patronů svatého Václava a svaté Ludmily. Jejich autorem byl Ferdinand Ublaker, významný barokní sochař ze západních Čech. Jeho dílo si v drtivě většině našlo místo na českém venkově.

Zbytek kostela

Ferdinand Ublaker byl s největší pravděpodobností také autorem soch v postranních oltářích, které jsou zasvěceny sv. Anně a sv. Josefovi.

Oltář matky Bohorodičky je obohacen obrazem od Josefa Mauthausera a po stranách také sochami svatých Vojtěcha a Prokopa. Oltář na straně protilehlé zase obklopují sochy sv. Jana Nepomuckého a sv. Víta.

Za zmínku jistě stojí také varhany, které roku 1799 vyrobil Bedřich Semrád. Jako další jméno je pak nutné uvést Emerika Déže, šlechtice, jehož erb zdobí kostel také. Z velké vděčnosti zdejšímu místu věnoval lavice. Roku 1744 se u nedalekého Staňkova, v bitvě proti Prusům, ocitl v nebezpečné situaci. To, že z ní vyvázl zdrav, pak připisoval Panně Marii Sepekovské.

Síla baroka

Bylo by pouze opakováním dávné pravdy, že půvabu poutního místa může přidávat umístění v nevelké a nenápadné obci. Především prosté srdce může naplno okouzlit Boží krásou – a v Sepekově to platí stejně.

Krásou, která je od května 1958 památkově chráněna.

Sepekov určitě stojí za návštěvu, kterou není od věci spojit s nedalekými, podobně vystavěnými Klokoty. Poutník tak má ideální příležitost nejen být obdařen velikým duchovním zážitkem, ale naplno si může připomenout sílu baroka při oslavě Boha. Slohu, který vyjadřuje velkou lidskou vírou a pozvedá srdce poutníka pocitem krásy.

Matka Evženie Ravasio (6)

Dílo uprostřed všech národů

Nebeský Otec diktoval poselství v latině, kterou sestra Evženie neuměla, protože do školy chodila jen tři roky. Tato skutečnost byla pro biskupa Alexandra Caillota, jemuž připadl úkol vydat posudek jménem Církve, dalším důkazem pravosti. Proto dal nebeský Otec jasný návod k tomu, jak s textem dále zacházet:

„Nechť se tvůj duchovní otec, můj syn, uváženě zasadí za moji slávu, a co jsem ti nadiktoval a ještě budu diktovat, ať přeloží větu za větou bez toho, aby k tomu něco přidal. Protože písemná zpráva o tom, co chci, aby lidé pochopili, má být pro ně jednoduchá a lehce čitelná. Každý den ti budu vyprávět o mých přáních týkajících se lidí: o mých radostech a starostech a lidem ukážu především svou nekonečnou dobrotu a něhu své soucitné a milosrdné lásky.

Chtěl bych také, ať ti tvoji představení dovolí, abys své volné chvíle mohla využít k tomu, abys hovořila se mnou; **aby sis mohla vzít půlhodinu volna denně k tomu, abys mě potěšila a milovala.** Takto připravíš srdce lidí, mých dětí, na to, aby pracovaly na šíření této úcty, jejíž mimořádnou formu právě zjevují. Tím máte dospět k větší důvěrnosti k tomuto Otci, který chce, aby ho jeho děti milovaly.

Abys se toto dílo, které chci uskutečnit mezi lidmi, mohlo co nejrychleji rozšířit me-

zi všechny národy bez toho, aby se ti, kteří jsou pověřeni jeho šířením, dopustili co nejmenší nepozornosti, prosím tě, abys dny svého života prožívala v hlubokém soustředění. Budeš šťastná, když se stvořením budeš hovořit co nejméně; a i když jsi uprostřed nich, v odloučenosti svého srdce budeš hovořit se mnou a budeš mi naslouchat.“

Tyto prosby nebeského Otce může každý z nás aplikovat ve svém vlastním životě, a tak mít účast na tom, „aby se toto dílo... mohlo co nejrychleji rozšířit mezi všechny národy“.

„Konečně chci, abys postupovala následovně: Když ti příležitostně řeknu něco, co je určeno jen pro tebe, napiš to, co ti svěřím, do soukromého malého sešitu. Nyní se však výslovně obracím na lidi.“

Mým největším štěstím je zachránit člověka

„Žiji s lidmi v ještě těsnější blízkosti, než může být matka blízko svým dětem. Od stvoření člověka jsem ani na okamžik nepřestal být po jeho boku; jako jeho Stvořitel a Otec pocítuji touhu milovat ho. Ne však proto, že ho potřebuji; to ne, ale má láska Otce a Stvořitele způsobuje, že pocítuji tuto potřebu milovat člověka. Proto jsem mu nablízku, všude ho následuji, ve všem mu pomáhám a jsem tu stále pro něho. Vidím, co potřebuje, znám jeho námahy a všechna jeho přání a touhy a mým největším štěstím je spěchat mu na pomoc a zachránit ho. Lidé se domnívají, že jsem Bůh, který vzbuzuje hrůzu a uvrhl by celé lidstvo do pekla. Jaké překvapení zažijí na konci časů, když uvidí, kolik duší, o kterých si mysleli, že jsou zatracené, požívají věčnou blaženost mezi vyvolenými!“

Nikdy nezapomenu na své dítě!

„Přál bych si, aby všechno moje stvoření bylo pevně přesvědčeno o tom, že existuje Otec, který nad ním bdí a již zde na zemi mu chce darovat předchůt věčné blaženosti.

Matka přece nikdy nezapomene na malé stvoření, které přivedla na svět. Není ještě krásnější, že já pamatuji na všechna stvoření, kterým jsem daroval život? Když tedy matka miluje toto malé stvoření, které jsem jí daroval, potom je já miluji ještě víc než ona, protože jsem je stvořil. A když se

někdy stane, že matka miluje své dítě méně pro nějakou jeho chybu, já naopak ho budu milovat o to víc. A když by matka dokonce zašla tak daleko, že by zapomněla na své dítě anebo by na ně myslela jen zřídka – zvláště když už je dost velké a nepotřebuje její bedlivou ochranu – já na ně nikdy nezapomenu!

Miluji ho vždy, i tehdy, když si na mě, svého Otce a Stvořitele, už ani nevzpomene, já budu na něho myslet a nadále ho milovat.“

Nebeská blaženost již zde na zemi

„Již jsem vám řekl, že bych vám už i zde na zemi chtěl darovat věčnou blaženost, ale vy jste ještě nepochopili tato slova a jejich význam:

Když mě milujete a když mě s důvěrou nazýváte líbezným jménem Otec, začínáte žít již zde na zemi onu lásku a důvěru, která bude ve věčnosti tvořit celé vaše štěstí.

Tuto láskyplnou důvěru budete opévat v nebi ve společenství vyvolených. Není to snad předzvěst nebeské blaženosti, která nikdy nekončí?

Proto si přeji, aby si člověk často vzpomněl na to, že jsem tam, kde je on, protože by vůbec nemohl žít, kdybych já u něho nebyl přítomný a živý tak, jako je také on živý. Navzdory tomu, že nevěří, já mu nepřestávám stát po boku.

Ó, jak jen toužím po tom, aby se před mými očima uskutečnil plán, který vám nyní odevzdávám, jelikož až po dnešní den člověk jen sotva myslel na to, aby Bohu, svému Otci, udělal tuto laskavost.“

Chci být nadějí lidstva

„Podívejte, zde je plán, který pro vás mám: Chtěl bych, aby se mezi člověkem a jeho nebeským Otcem vytvořila a upevnila velká důvěra, pravý duch familiární důvěrnosti a zároveň taktost plná úcty a respektu, aby se moje velká dobrota nezneužívala.

Znám vaše potřeby, přání a všechno, co nesete ve svém nejhlubším nitru. Jak bych byl šťastný a vděčný, kdybyste přicházeli ke mně a svěřovali mi své těžkosti tak, jak to dělá dítě, které svému otci naprosto důvěřuje. Jak bych vám jen mohl něco odepřít – ať už je to nepatrné, anebo velmi důle-

žitě, kdybyste mě o to prosili? A i když mě nevidíte – nevnímáte, jak jsem vám nablízku v událostech, které se dějí ve vás a okolo vás? Jednoho dne pochopíte, jak to bylo pro vás záslužné, že jste ve mne věřili bez toho, abyste mě viděli!

Také nyní, když jsem zde mezi vámi všemi jako osoba, nevidíte mě, když k vám promlouvám a bez přestání vám všemi možnými způsoby opakuji, že vás miluji a chci, abyste mě poznali, milovali a uctívali zvláštní úctou. Nevidíte mě; s výjimkou jednoho jediného člověka – té, které toto poselství diktuji. Jedna jediná uprostřed celého lidstva!

A přece promlouvám k vám všem – v této jediné, již vidím a k níž promlouvám, vidím všechny a promlouvám ke všem a ke každému jednotlivě a miluji vás tak, jako byste mě viděli!

Přeji si tedy, aby mě lidé poznali a mohli pocítit, že jsem každému z nich nablízku! Myslíte na to, že chci být nadějí lidstva. A nejsem jí už snad?

Kdybych nebyl nadějí člověka, už by byl ztracený! Je nevyhnutelné, aby mě lidé jako takového poznali, aby pokoj, důvěra a láska mohly vstoupit do srdce člověka. Pokoj, důvěra a láska přivedou potom lidé ke vztahu se svým Otcem, Otcem nebe a země.“

Jak velká by byla moje radost

„Nemyslete si, že jsem hrůzostrašný stařec, jak mě lidé zobrazují na svých obrazech a ve svých knihách. Ne, ne; nejsem ani starší, ani mladší než můj Syn a Duch Svätý.

Proto bych chtěl, aby mě všichni lidé – počínající dětmi až po lidi vysokého věku – oslovovali důvěrným jménem Otec a přítel, když jsem stále u vás, a aby mě nazývali dokonce bratrem, protože se vám připodobňuji, abyste vy byli podobní mně. Jaká by to byla pro mě radost, kdyby rodiče učili své děti, aby mě často volaly mým jménem Otec, protože jím skutečně jsem.

Jak velice bych si přál, aby se do těchto mladých duší zasela dětská důvěra a láska ke mně! Já jsem přece pro vás udělal všechno, neudělali byste teď vy toto pro mě?“

Chci zaujmout místo v každé rodině

„Chci zaujmout místo v každé rodině, abych tu byl doma tak, že by všichni mohli s úplnou jistotou říci: »Máme Otce, kte-

rý je nekonečně dobrý, nesmírně bohatý a nade všechno milosrdný. Myslí na nás a je při nás, miluje nás, dává na nás pozor, nese nás a je nám oporou. Dá nám všechno, co nám chybí, když ho o to prosíme. Patří nám všechno jeho bohatství, dostaneme všechno, co potřebujeme.« Vždyť právě proto jsem zde, abyste mě prosili o to, co potřebujete: prostě a dostanete. Ve své otcovské dobrotivosti vám dám všechno za předpokladu, že všichni ve mně uvidí pravého Otce, který žije mezi svými, protože to já opravdu dělám. Kromě toho si přeji, aby si každá rodina vystavila na viditelné místo obraz, který později ukázu své »malé dcerce« [čímž myslí matku Evženie – pozn. redakce].

Přál bych si, aby se takto každá rodina odevzdala pod mou mimořádnou ochranu, aby mě mohla snadněji uctívat. Zde před mým obrazem mi rodina každý den umožní mít účast na své nouzi i na své práci, na svých námahách, utrpeních a přáních, ale i na svých radostech, protože otec musí vědět všechno, čím žijí jeho děti. Samozřejmě že to vím, vždyť jsem přece zde; jak velmi miluji jednoduchost! Dokážu se sklonit k okolnostem vašeho života. Stávám se malým s malými, dospělým s dospělými a se starými budu starcem. Stávám se jim podobným, aby všichni pochopili, co jim chci říkat pro jejich posvěcení a moje oslavení.“

Ještě stále nemáte dostatek důkazů?

„Nenacházíte důkaz toho, co jsem vám právě řekl, v mém Synu, který se stal malým a slabým, tak jako jste vy? Ještě stále nemáte dostatek důkazů ani teď, když vidíte, jak k vám promlouvám? Nevybral jsem si z vás všech malé stvoření, jakým jste, abych k vám promlouval, abyste mohli pochopit, co vám chci říci? A nyní, nestal jsem se vám podobným? Podívejte se, přece jsem svou korunu složil ke svým nohám a svět jsem si přivínil na srdce. Zanechal jsem svou slávu v nebi a přišel jsem sem, abych se stal vším pro všechny, chudým pro chudé a bohatým pro bohaté.“

(Pokračování)

Z Vítězstvo Srdca 130/2019
přeložila a upravila -jk-

Pondělí 17. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (117. díl): Ing. Stanislav Stebel
6:45 Věrní Kristu **7:45** Výpravy do divočiny: Největší antilopy mají naději **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Příroda kolem nás: Návrat zubrů **9:40** Expedice Rembaranka 1969 **10:40** Harfa Noemova: G. Donizetti a jeho Messa di Gloria e Credo **11:10** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **11:20** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **13:15** Stíny nad Libavou **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (2. díl): Naďa Urbánková – zpěvačka (2. část) **15:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **15:40** Víra do kapsy: Výchova **16:00** V souvislostech **16:20** Noční univerzita: Karel Režábek – Kdo to viděli, reptali **17:20** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **17:35** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Malí a fascinující [P] **18:45** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:50** Ars Vaticana **19:00** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **19:05** Církev za oponou: Chudá(k) církev [P] **19:25** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **19:50** Přejeme si ... **20:05** Křížovatka v Příchovicích **21:00** ARTBITR – Kulturní magazín (91. díl) [P] **21:15** Setkání cisteristů v Lukově **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Kulatý stůl: Mary's Meals **23:45** Terra Santa News: 12. 2. 2020 **0:10** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 2. 2020

6:05 V souvislostech **6:25** Expedice Rembaranka 1969 **7:25** Jde o život (6. díl): Církev I. **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **10:15** Muzikanti, hrajte: Bojané **11:15** S Hubertem do lesa: Malí a fascinující **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **13:00** 44 let novickou **13:25** Poslové naděje **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (3. díl): Jan Hanák – kněz a publicista **15:20** Kulatý stůl: Mary's Meals **16:55** Světlo pro Evropu (22. díl): Fond solidarity **17:05** Terra Santa News: 12. 2. 2020 **17:30** Hřiňovský kostelík na Islandu **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:40** S Hubertem do lesa: Překvapení Vydří zátoky [P] **18:55** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **19:25** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Hrát si dovoleno **21:15** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Má vlast: Přerov – Městský dům **23:55** Egypt – Stigmatizovaný křížem **0:25** Umění sklářských mistrů **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 2. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2020 **6:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (153. díl): Co vařily naše babičky – fašank **7:50** Noční univerzita: Karel Režábek – Kdo to viděli, reptali **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:20** Irák – Bagdád: Naslouchejte mučedníkům **10:50** Příroda kolem nás: Návrat zubrů **11:10** S Hubertem do lesa: Překvapení Vydří zátoky **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Křížovatka v Příchovicích **13:45** ARTBITR – Kulturní magazín (91. díl)

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

14:00 Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (4. díl): David Vávra – divadelník a architekt **15:15** Nededza **15:40** Víra do kapsy: Jak odpustit? **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2020 **16:20** Víra do kapsy: Výchova **16:35** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **16:55** Expedice Rembaranka 1969 **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Přízračný jezdec **18:45** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:55** Myanmar – Kačjinský stát: Prahme po míru **19:25** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **19:30** Terra Santa News: 19. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Večer chval (84. díl): Friend kolektiv II [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (1. díl): Rosangela de Oliveira Salazar – Brazílka, fokolarínka **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Veronika Barátová – Všechno, co mám, je tvé **23:20** Generální audience papeže Františka **23:45** Ta brněnská mája tenká: MFF Strážnice 2018 **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (118. díl): Mgr. Libuše Vondráčková **6:45** Církev za oponou: Chudá(k) církev **7:10** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **7:40** Terra Santa News: 19. 2. 2020 **8:05** Poletuchy: Na skok na hory **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe není spolu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (22. díl): Fond solidarity **9:30** Kulatý stůl: Mary's Meals **11:05** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **11:10** S Hubertem do lesa: Přízračný jezdec **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [P] **12:50** Muzikanti, hrajte: Bojané **14:00** Živě s Noe [P] **14:30** Cesta k andělům (5. díl): Ladislav Heryán – salesián **15:15** Nadšení pro dům **15:45** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **16:00** Generální audience papeže Františka **16:20** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2020 **16:40** Cimbál Classic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **18:00** Živě s Noe [P] **18:35** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:40** S Hubertem do lesa: Tygřík [P] **19:00** Večeře u Slováků: 7. neděle v mezidobí [P] **19:25** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe není spolu **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání (75. díl): Huménečko [L] **21:15** Opavská inspirace **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Jde o život (7. díl): Církev II. **23:40** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **0:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 2. 2020 **0:25** Pláč uprostřed ticha **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (119. díl): Hana Loukotová **6:35** Zpravodajské Noeviny: 20. 2. 2020 **7:00** Noční univerzita: Veronika Barátová – Všechno, co mám, je tvé **8:10** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **8:35** Víra do kapsy: Výchova **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Stárnutí a smrt jako výzva **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mezi pražci (84. díl): Únor 2020 **10:05** Rok 2019 s papežem Františkem **11:05** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **11:10** S Hubertem do lesa: Tygřík

11:30 Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: G. Donizetti a jeho Messa di Gloria e Credo **13:15** BET LECHEM – Vnitřní domov (1. díl): Rosangela de Oliveira Salazar – Brazílka, fokolarínka **13:30** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (6. díl): Martin Dejar – herec (1. část) **15:15** Hlubinami vesmíru s Mgr. Jakubem Rozehnalem, 2. díl **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 2. 2020 **16:20** Buon giorno s Františkem **17:15** Církev za oponou: Chudá(k) církev **17:35** Kde Bůh roní slzy **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Ptačí záchranáři [P] **18:45** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:55** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **19:45** Dědek a jeho kreslený svět: Stárnutí a smrt jako výzva **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Kniha knih v 21. století [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Poletuchy: Na skok na hory **23:10** Příroda kolem nás: Návrat zubrů **23:30** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou (32. díl): Století Zikmunda **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (120. díl): P. Roman Czudek **6:50** Expedice Rembaranka 1969 **7:55** Světlo pro Evropu (22. díl): Fond solidarity **8:05** Hřiňovský kostelík na Islandu **8:35** S Hubertem do lesa: Ptačí záchranáři **8:50** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **8:55** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **9:30** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezbije... **9:35** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **9:55** GOODWILLBOY IV. (11. díl) **10:35** V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) **11:25** Terra Santa News: 19. 2. 2020 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 20. 2. 2020 **12:30** Buon giorno s Františkem **13:25** Cvrlikání (75. díl): Huménečko **14:35** Outdoor Films s Janem Štovičkem (49. díl): Napříč Afrikou **16:10** Spomienkari: MFF Myjava 2019 **17:50** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **18:15** Výpravy do divočiny: Největší antilopy mají naději **19:15** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezbije... **19:20** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Síla změny – Energetická rebelie [P] **21:45** Živě s Noe **22:55** Dýka a kříž **0:50** Nededza **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová **6:50** ARTBITR – Kulturní magazín (91. díl) **7:00** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **8:05** Řeckokatolický magazín **8:20** Cvrlikání (75. díl): Huménečko **9:30** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **9:35** Večeře u Slováků: 7. neděle v mezidobí **10:05** Církev za oponou: Chudá(k) církev **10:30** Mše svatá z kostela sv. Kunhuty, Vedrovice [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (22. díl): Fond solidarity **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:05** Noční univerzita: Veronika Barátová – Všechno, co mám, je tvé **15:15** Síla změny – Energetická rebelie **16:55** Cestujeme regionem Záhorie **17:55** Sedmihlásky (145. díl): Ševci majstři, Ignac Manda **18:00** Animované biblické příběhy: Chléb z nebe **18:25** Jak potkávat svět (76. díl): S Janem Zástěrou **19:45** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **19:50** Přejeme si ... **20:05** Cvrlikání SPECIÁL: Spirituál kvintet [P] **21:40** V souvislostech **22:05** Buon giorno s Františkem **23:00** Dopisy z rovníku **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 2. o 16:05 hod.:
V škole Ducha (Max Kašparů: Mariánske paradoxy)

Záznam prednášky z duchovnej obnovy nakrútenej v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 18. 2. o 21:15 hod.:
Mendel – otec genetiky (dokument)

Životopisný portrét zakladateľa genetiky J. G. Mendela so sofistikovanými presahmi do súčasnosti.

Streda 19. 2. o 21:30 hod.: Jeden na jedného

Analýza aktuálnych udalostí v spoločenskom, politickom a cirkevnom živote.

Štvrtok 20. 2. o 21:50 hod.:
Povolanie laik / Božia vôľa (dokument)

Alfonz Juck je moderátor TV LUX, športový komentátor atletických pod-

ujatí na olympijských hrách, majstrovstvách sveta a Európy, otec ôsmich detí. S manželkou Monikou pripravujú snúbencom na manželstvo, ale venujú sa aj manželským párom v krízach. Tento film je malou sondou do života človeka, ktorý sa snaží evanjelizovať pomocou médií.

Piatok 21. 2. o 20:30 hod.: Dôkaz viery: Ján Pavol II. (film)

Známu neurochirurgičku, ktorá stratila svoju vieru príčinou rodinnej tragédie, poveria vo Vatikáne, aby potvrdila možný zázrak. Ten sa údajne udial na príhovor Jána Pavla II. Ak by bol uznaný ako pravdivý, čoskoro by povýšili na oltár nového svätca..

Sobota 22. 2. o 19:00 hod.: faTAL (Veľký Šariš)

Odkrývanie vzácných talentov v našich farnostiach – priamy prenos.

Nedeľa 23. 2. o 10:00 hod.: Svätá omša z Detvy

Priamy prenos.

I letos v brněnskému Centru naděje a pomoci bude pořádán o jarních prázdninách kurz pro dospívající dívky ve věku 12–18 let pod názvem **BÝT SAMA SEBOU**. Jedná se o týdenní kurz, probíhající vždy ve všední dny v časovém rozmezí 9.00–13.30 hod., tentokrát v termínu **17. 2. – 21. 2. 2020**. Kurz je zaměřen na získání zdravého sebevědomí dospívajících a uvědomění si svoji jedinečnosti, kdy etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve. V rámci tohoto preventivního programu si dospívající dívka může za pomoci testů a her zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu.

Bližší informace, včetně přihlášky jsou na <https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>. Zde je i letáček ke stažení.

Těšíme se na mladé slečny, které chtějí na sobě více pracovat.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
15. – 22. ÚNORA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 2.		PO 17. 2.		ÚT 18. 2.		ST 19. 2.		ČT 20. 2.		PÁ 21. 2.		SO 22. 2.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1309	1453		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	997	1114	1310	1454		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1310	1454		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1310	1454		
Antifona k Zach. kantiku	693	783	1308	1452	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1311	1455		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1675	1894		
Závěrečná modlitba	693	783	1308	1452	954	1067	970	1084	986	1102	1309	1453	1311	1455		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	792	890		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1311	1455		
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1311	1455		
Nešpory:																
SO 15. 2.																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1452	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129	694	784
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	693	783	693	783	1308	1452	963	1077	980	1095	996	1113	1309	1453	695	784
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Nedeľa 16. 2. – 6. nedeľa
v mezidobí

 1. čt.: Sir 15,16–21 (řec.15–20)
 Ž 119(118),1–2.4–5.17–18.33–34
 Odp.: 1b (*Blaze těm, kdo krácejí v zákoně Hospodinově.*)

2. čt.: 1 Kor 2,6–10

Ev.: Mt 5,17–37

Pondělí 17. 2. – nezávazná památka sv. Alexia a druhů

1. čt.: Jak 1,1–11

Ž 119(118),67.68.71.72.75.76

 Odp.: 77a (*At' se mi dostane tvého slitování, Hospodine, abych byl živ.*)

Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 18. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,12–18

Ž 94(93),12–13a.14–15.18–19

 Odp.: 12a (*Šťastný člověk, jehož vychováváš, Hospodine.*)

Ev.: Mk 8,14–21

Středa 19. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,19–27

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

 Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Mk 8,22–26

Čtvrtek 20. 2. – ferie

1. čt.: Jak 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7

 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mk 8,27–33

Pátek 21. 2. – nezávazná památka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Jak 2,14–24.26

Ž 112(111),1–2.3–4.5–6

 Odp.: srov. 1 (*Blaze muži, který má velkou zálibu v Hospodinových příkázáních.*)

Ev.: Mk 8,34–9,1

Sobota 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

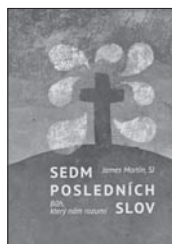
1. čt.: 1 Petr 5,1–4

Ž 23(22),1–3.4.5.6

 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13–19

ŽIJEME Z VÍRY

SEDM POSLEDNÍCH SLOV • BŮH, KTERÝ NÁM ROZUMÍ

James Martin, SJ • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Předmluva Timothy Michael kardinál Dolan

Drobná knížička jezuita Jamese Martina se v krátkých úvahách soustředí na sedm výroků, které podle evangelií pronesl Kristus na kříži:

„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!“ – „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“ – „Ženo, to je tvůj syn... To je tvá matka.“ – „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ – „Žizním!“ – „Dokonáno je!“ – „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“

Cesta - Iva Pospíšilová • Brož., 140x200 mm, 72 stran, 119 Kč

BŮH NEFUNGUJE, A PROTO V NĚHO VĚŘÍM

Thomas Frings • Z němčiny přeložil Zdeněk Jančařík • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Thomas Frings je známý německý kněz, který na sebe výrazně upozornil poté, co v roce 2016 opustil svou farnost a odešel do kláštera. Pohnutkou k tomu mu byla frustrace z toho, jakým způsobem běžná duchovenská činnost probíhá, jak církev tápe ve svém poslání působit v moderním světě. Od roku 2018 opět působí jako kněz v Kolíně nad Rýnem. Ve své knize představuje své chápání katolické víry. Odpovídá na otázky: PROČ věří, ČEMU věří, JAK věří. Bůh pro něj není něco, co funguje, nějaký automat na lidské potřeby. Obrazu takového Boha se klidně vzdává a svou autentickou výpovědí vychází vstříc hledajícím a pochybujícím. Ptá se, jak dnes věřit a svou víru žít, jak se nadchnout pro evangelium.

Portál, s. r. o. • Brož., A5, 160 stran, 299 Kč

PRO DĚTI

TAJEMSTVÍ POKLADU SVATÉHO VÁCLAVA

Renata Šindelářová • Ilustrace Libor Drobný • Odpovědná redaktorka Hana Zobáčová

Klárka a Vojta se vydali hluboko do minulosti, až do doby sv. Václava. Na dětské čtenáře v této nezvyklé knize čeká spousta luštění, počítání a přemýšlení, aby se na každé straně dozvěděli, na kterou stranu mají pokračovat – to je totiž princip gamebooku. A spolu s tím se nenásilnou formou dozvědí i spoustu informací z nejstarších českých dějin. Kniha je určena především pro děti od 9 do 13 let.

Portál, s. r. o. • Brož., 145x205 mm, 126 stran, 199 Kč

AKTUÁLNÍ TÉMA

ZAKÁZANÉ DOTYKY • MASTURBACE POHLEDEM KATOLICKÉ MORÁLKY

ThLic. Jan Polák, Ph.D. • Recenzovali MUDr. Lukáš Jan Fošum, Ph.D., a Mgr. Jan Czudek, Th.D.

Žít v prostředí hluboce prostoupeném smyslností a uchovat si čistý štít nikdy nebylo jednoduché pro nikoho. Zdá se však, že dosažení tohoto cíle je z mnoha důvodů obtížné především pro současnou dospívající mládež. Jednu z velkých překážek na cestě k plně svobodnému a vyrovnanému lidství může představovat sebeukájení. Tato teologicko-pastorační studie usiluje o komplexní pohled na zkoumanou problematiku, kterou představuje z pozice vývojové psychologie, Pisma svatého, Tradice katolické církve s uvedením nejdůležitějších dokumentů jejího magisteria, obecných dějin apod.

Pavel Mervart • Brož., 140x205 mm, 144 stran, 159 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.